

Цвѣтътъ цвѣтѣнца въ моята градина:
и шибой гордъ и кичеста вербина,

и момини сълзи, и сипъ синчець,
и розата — надъ вси цвѣта венець.

И надвечеръ, когато ги поливамъ,
и призори, кога при тяхъ отивамъ,

посрещать ме те съ тихъ и миль привѣтъ.
И сякой стрѣкъ, и сякой свидѣнь цвѣтъ,

каточели отгатнали тѣгата
и за какво ми въ жалба крей душата,
запитвать ме: "Кога ще дойде ты
сестрицата ни, между насъ цвѣта?"

Безъ насъ ты чезне, както ний безъ нея!
И азъ я чакамъ, цвѣтица, но де я!

— черкад
Медзак